

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozena X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Daben Kovářská, s. r. o.**, IČO: 28708954
sídlem Tovární 227, 431 86 Kovářská

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MMR-42031/2023-83 ze dne 9. 6. 2023 ve znění
rozhodnutí žalovaného č. j. MMR-52748/2023-83 ze dne 26. 7. 2023

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 9. 6. 2023, č. j. MMR-42031/2023-83, ve znění rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26. 7. 2023, č. j. MMR-52748/2023-83, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 1. 2023, č. j. KUUK/017338/2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2023, č. j. KUUK/017338/2023, Krajský úřad Ústeckého kraje (dále jen „stavební úřad“ nebo „krajský úřad“) podle § 127 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povolil změnu v užívání stavby označené jako „*Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská*“ na pozemcích parc. č. st. 9/2, 531 a 974 v katastrálním území Kovářská (dále jen „pila Kovářská“ nebo „stavba“), kterou oznámila osoba zúčastněná na tomto soudním řízení (dále jen „stavebník“).
2. Žalovaný výrokem I napadeného rozhodnutí ze dne 9. 6. 2023 zamítl odvolání žalobkyně a dalších osob a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Další odvolání žalovaný výrokem II napadeného rozhodnutí zamítl jako nepřípustná. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2023 následně žalovaný opravil výrok I napadeného rozhodnutí tak, že nahradil chybný odkaz na § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správným odkazem na § 90 odst. 5 téhož zákona.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně uvedla, že na přelomu let 2009 a 2010 zahájil stavebník provoz pilařského závodu v areálu bývalého podniku na výrobu nití BENAR, který je ze tří stran obklopen stavbami pro rekreaci a bydlení. Zdůraznila, že výroba řeziva a palet je spojena s nežádoucím hlukem, který ji – jakožto vlastníka nemovitostí parc. č. st. XA (s domem č. p. XB) a parc. č. XC, XD a XE v katastrálním území Kovářská – obtěžuje. Žalobkyně podrobně popsala své jednání s příslušnými úřady a stavebníkem i průběh celého řízení. Přístup Městského úřadu Vejprty, který řízení původně vedl, nebyl podle žalobkyně nestranný; v této souvislosti poukázala na konkrétní projevy toho, jak zmíněný úřad stranil stavebníkovi.
4. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí zasáhlo do jejího práva na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí, do jejího vlastnického práva a do jejího práva na ochranu před zasahováním do soukromého a osobního života, neboť žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil splnění předpokladů pro povolení změny v užívání stavby, zejména pokud jde o vyhodnocení účinků hluku produkovaného novým užíváním stavby.
5. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný se nevyjádřil k odvolacím námitkám upozorňujícím na nové nároky na technickou infrastrukturu, neprovedené měření hluku u tzv. chráněných venkovních prostor, nehodnocené vizuální emise a další. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se podle žalobkyně mýlí s podstatou některých námitek (nesplnění předpokladů pro atrakci, nedostatečný popis nakládání s pilinami, ignorování námitek proti východiskům podkladových aktů).
6. Žalobkyně zdůraznila, že nebyla projednána změna dokončené stavby. Poukázala na to, že uvedení skutečného stavu budovy do souladu s projektovou dokumentací vyžadovalo a vyžaduje řadu stavebních úprav, které nespádají do režimu § 103 odst. 1 stavebního zákona. K těmto úpravám podle žalobkyně patří výměna oken za nečleněná, zazdění okenních otvorů v jihozápadní obvodové zdi, zazdění nedokumentovaných otvorů v severovýchodní zdi a průčelí, výměna několikerych vrat, sejmutí stříšky a zazdění kruhových otvorů v průčelí. Žalobkyně připomněla, že změna skladovací haly na pilnici má významný vliv na okolí, včetně nových nároků na infrastrukturu (dopravní i technickou – nutnost přivést do pilnice požární vodu), a proto mělo být rozhodnuto o změně vlivu užívání stavby na území.

7. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro atrakci věci. Popsala, že krajský úřad nejprve věc přikázal Městskému úřadu Klášterec nad Ohří. Ten však po necelém měsíci navrhl krajskému úřadu, aby mu věc byla odňata a věc převzal přímo krajský úřad. Tak se také stalo. Zdůraznila, že po 26 dnech od obdržení spisu nemohl nikdo Městskému úřadu Klášterec nad Ohří vyčítat nečinnost. Za tuto dobu se úřad podle žalobkyně nemohl se spisem ani seznámit. Krajský úřad měl proto upřednostnit jiné řešení – prodloužit lhůtu pro rozhodnutí nebo věc přikázat jinému vhodnému úřadu.
8. Žalobkyně namítala, že popis záměru změny v užívání stavby je neúplný, neurčitý a neumožňuje záměr náležitě posoudit ze zákonných hledisek. Konstatovala, že dokumentace neuvádí, zda bude jako surovina používáno dřevo zdravé nebo i napadené, jak bude nakládáno s kůrou a s pilinami, jaká technologie bude používána při skládání dřeva. Podle žalobkyně se dokumentace nezabývá ani technickou způsobilostí infrastruktury, na kterou je stavba napojena, chybí provozní řád, údaje o typech a hmotnosti vozidel, řešení výjezdu nákladních vozidel z areálu, řešení zablokování komunikace při vykládce surovin a nakládce výrobků a řešení nebezpečného křížení se silnicí č. III/22436. Žalobkyně uvedla, že dokumentace postrádá také údaje o maximální spotřebě vody a elektřiny, o způsobu hrubé přípravy surového materiálu ve venkovním prostoru, o četnosti, době a místě používání vysokozdvizného vozíku, o způsobu příčného dělení řeziva a o vzduchotechnice. Dokumentace podle žalobkyně neurčitě vymezuje podobu vrat pilnice, neřeší účinky spojené s výstražnou signalizací vysokozdvizných vozíků, možné narušení ochranného pásma trafostanice a přístup k ní, důsledky změny na ochranu vodního zdroje před možnými úniky provozních kapalin a na ochranu hnízdění chráněných druhů ptáků; rezignuje také na skutečné řešení dopadů změny užívání do stávajících poměrů, sociálních a ekologických vztahů. Žalobkyně namítala, že popis záměru v projektové dokumentaci je nevěrohodný, neboť údaj o plánovaném objemu výroby se rozchází se skutečnou kapacitou, údaje o pracovních krocích a způsob likvidace pilin neodpovídají realitě provozu dřevařského závodu. Poukázala také na nedostatky požárně bezpečnostního řešení (vnější zdroje požární vody, přístupová komunikace, nezhodnoceno technické a technologické zařízení výrobních prostor, nedostatečně řešeny odstupy s ohledem na trafostanici). Zdůraznila, že popis záměru je základním podkladem pro rozhodování.
9. Práce správních orgánů s podkladovými správními akty vykazuje podle žalobkyně významné nedostatky. Není zřejmé, jaká zjištění správní orgány učinily z podkladových aktů a jakými úvahami se při tom řídily. Žalobkyně konstatovala, že se správní orgány dostatečně nezabývaly přezkoumatelností závazných stanovisek a skutkovými východisky podkladových aktů. Jen bezmyšlenkovitě převzaly jejich závěry, a to i v případech, kdy žalobkyně pravdivost východisek vyvrátila (neměřen hluk řezání kulatiny 60 cm, ale krácení tenkých špiček klád; motorová pila byla při měření schována za trafostanicí). Po seznámení se s doloženými výhradami měl stavební úřad podle žalobkyně učinit dotaz, zda dotčené orgány setrvávají na svých stanoviscích. Podotkla, že se správní orgány dostatečně nezabývaly podmínkami závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále jen „KHS“) ze dne 11. 6. 2014, a po vydání závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 5. 2016 měl stavební úřad žádost zamítnout. Podle žalobkyně neměl stavební úřad přihlížet k závaznému stanovisku KHS ze dne 1. 8. 2017, ve kterém KHS nerespektovala své předchozí závazné stanovisko ze dne 11. 6. 2014. Namítala, že krajský úřad měl učinit podnět k přezkumu zmíněného stanoviska ze dne 1. 8. 2017. Žalobkyně zdůraznila, že podkladové správní akty k projektové dokumentaci jsou neurčité, neboť jednoznačně nevymezují, jaká projektová dokumentace byla posuzována. Poukázala na

rozdíly v popisu, jak stavebník představil svůj záměr jednotlivým správným orgánům, a na rozpory mezi projektovou dokumentací stavebního řízení a závazného stanoviska KHS. Současně namítala, že žalovaný nepředložil odvolání Ministerstvu zdravotnictví se žádostí o změnu nebo potvrzení závazného stanoviska KHS ze dne 1. 8. 2017.

10. Dále žalobkyně předeštlá své námitky proti vyjádřením Městského úřadu Kadaň. Konstatovala, že vyjádření ze dne 25. 7. 2013 vychází z již neexistujících poměrů, neboť bylo vydáno před změnami projektové dokumentace předloženými stavebníkem dne 20. 2. 2014 a 3. 1. 2023. Zmíněné vyjádření bylo podle žalobkyně vydáno bez dostatečných podkladů na základě kusého popisu záměru. Také ve vztahu k vyjádření ze dne 24. 7. 2017 žalobkyně namítala, že vychází z neexistujících poměrů, bylo vydáno bez dostatečných podkladů a není odůvodněno.
11. Podle žalobkyně nebyla dostatečně odůvodněna ani vyjádření oblastního inspektorátu práce ze dne 25. 4. 2014, 4. 5. 2015 a 27. 7. 2017. Uvedla, že nebylo zajištěno dostatečné odsávání pilin a prachu u stacionárních pil, oblastní inspektorát práce se nezabýval požadavkem na vizuální a akustickou signalizaci vysokozdvizného vozíku a nebyla zajištěna ochrana zaměstnanců osobními ochrannými pomůckami. Stanoviska Hasičského záchranného sboru ze dne 12. 8. 2013, 24. 6. 2014, 8. 12. 2016 a 19. 7. 2017 podle žalobkyně postrádají řádné odůvodnění; nebyla provedena ani kontrola skutečného stavu stavby. Konstatovala, že vyjádření krajského úřadu ze dne 22. 4. 2014 nelze vykládat jako sdělení, že záměr nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí nebo že nemá negativní vliv na životní prostředí.
12. Žalobkyně zásadně nesouhlasila se závaznými stanovisky KHS. Podrobně popsala nedostatky akustické studie, která byla podkladem závazného stanoviska KHS ze dne 11. 6. 2014, a poukázala na akustický posudek společnosti Studio D – akustika s. r. o. (dále jen „Studio D“), jež předložila v průběhu správního řízení. Zdůraznila, že akustická studie vychází z nesprávného rozsahu výroby, některé zdroje hluku nemodeluje (např. odsávací zařízení, vysokozdvizný vozík uvnitř stavby, strojní manipulace s pilinami, strojní vykládka kulatiny, verbální komunikace pracovníků) a u jiných pracuje s nesprávnými údaji o jejich akustických parametrech a provozní době (např. ruční motorová pila). Podle žalobkyně vychází akustická studie z nesprávných údajů o materiálech plášťů výrobní haly, nezohledňuje vliv primárních hlukových faktorů (rychlost pohybu v řezu, hloubka řezu, druh dřeva, průměr a tloušťka kotouče). Dodala, že akustická studie nezohledňuje tónovou složku hluku u kmenové kotoučové pily UH500, vychází z měření za nedokumentovaných podmínek a není zřejmé, zda modeluje hluk při otevřených nebo zavřených vratech.
13. Podle žalobkyně vykazovalo významné nedostatky také provedené měření hluku (protokol ze dne 12. 6. 2017). Namítala, že se uskutečnilo v zinscenovaných podmínkách, které se lišily od skutečných podmínek provozu a od podmínek plynoucích z projektové dokumentace. Nebylo provedeno kontrolní měření u zdrojů a nebyly měřeny některé běžné provozní situace (maximální provoz, standardní provoz, dovoz a skládání dřeva, ruční výroba palet, výroba palivového dřeva, odklizení pilin, příčné krácení řeziva atd.). Žalobkyně poukázala na oponentní posudek Studia D a jeho doplnění. Zpochybnila metodiku měření a volbu měřicích míst. Zdůraznila, že nebylo provedeno měření a vyhodnocení hluku u tzv. chráněných venkovních prostor. Protokol o měření hluku podle žalobkyně neznamenal řadu podmínek, za nichž bylo měření prováděno a které měly významný vliv na naměřené hodnoty. Dodala, že chyběla dokumentace stavu vrat v průčelí pilnice a provozních podmínek pily UH500; k tomu odkázala na odborné vyjádření doc. Kvietkové. Podle žalobkyně chyběla také dokumentace ručních motorových pil a vysokozdvizných vozíků,

kteřé navíc nebyly měřeny v místech, kde se běžně používají. Zdůraznila, že zpochybnila skutková východiska měření hluku, a proto bylo povinností správních orgánů se jejími argumenty zabývat. Dále namítala, že nebyl měřen hluk při plném počtu zaměstnanců a mimo vegetační dobu listnatých stromů; měřeny nebyly ani kombinace zdrojů, u nichž lze očekávat výskyt tónové složky hluku. Žalobkyně postrádala rovněž údaje o provozní době provozovny a popis topografie terénu a šíření hluku. Konstatovala, že popis některých událostí v protokolu o měření hluku je prokazatelně nepravdivý (namísto kulatin byly kráceny tenké špičky klád, nebyl měřen hluk odsávacího zařízení). Poukázala také na rozdíly mezi výsledky akustické studie a naměřeným hlukem.

14. Žalobkyně dále upozornila na nedostatky závazného stanoviska KHS ze dne 11. 6. 2014. Namítala, že není náležitě odůvodněno a neobsahuje všechny podmínky k zajištění toho, aby budoucí provoz pily odpovídal tomu, k čemu se KHS vyjadřovala. Některé stanovené podmínky jsou navíc podle žalobkyně nekontrolovatelné, neurčité či nepřípustné. Dodala, že stanovisko se dostatečně nezabývá nehlukovými normami (osvětlení, větrání, vytápění). Ani závazné stanovisko KHS ze dne 1. 8. 2017 není podle žalobkyně dostatečně odůvodněno, neobsahuje skutková zjištění, hodnocení protokolu o měření hluku ani úvahy vztahující se k podmínkám závazného stanoviska KHS ze dne 20. 12. 2016 k projektové dokumentaci. Žalobkyně konstatovala, že KHS náležitě nezjistila skutkový stav, nerespektovala výhrady Ministerstva zdravotnictví vyjádřené v jeho závazném stanovisku ze dne 10. 5. 2016, opomněla vyjít z akustické studie, nezohlednila expertizu v oboru základního zpracování dřeva, neprovedla fyzickou obhlídku stavby a vycházela z nedostatečného počtu měření, z nichž jedno je nezpůsobilým podkladem, neboť při jeho provádění byl porušen zákon. KHS ve stanovisku ze dne 1. 8. 2017 podle žalobkyně nedostatečně posoudila vliv záměru na zdravotní podmínky v pracovním prostředí a pochybila tím, že nestanovila žádné podmínky, za kterých je změna provozu možná. Žalobkyně doplnila, že hodnocení vlivu záměru na veřejné zdraví nezohledňuje existující hlukovou zátěž a použitá metodika posuzování hluku neodpovídá doporučením WHO. Poukázala také na nedostatečnou odbornost a podjatost pracovníků KHS. Podjatost dovozovala ze zavádějícího tvrzení o hlukové cloně, nepravdivého tvrzení o vchodových dveřích o vzdálenosti a o vratech, lhaní o požadovaném počtu měření a době trvání zkušebního provozu, nekritického přístupu k podkladům stavebníka, nedostatku odůvodnění zásadních připomínek, tolerance deliktního jednání stavebníka a ze smyšlenek o záměrech účastníků. Podle žalobkyně byly orgány ochrany veřejného zdraví systémově podjaté, neboť posuzovaly výstup své organizace (Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem).
15. Stavební úřad si podle žalobkyně měl opatřit vyjádření dopravního inspektorátu k rizikům vyplývajícím z nosnosti mostků na příjezdové cestě, z couvání nákladních vozidel po příjezdové komunikaci, z blokování volného vjezdu pro vozidla rychlé záchranné služby, hasičského sboru a policie a z křížení příjezdové komunikace se silnicí č. III/22436. Žalobkyně postrádala také vyjádření podle § 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť výluhy ze zpracování dřevních produktů mohou působit toxicky na vodní organismy a hrozí únik provozních kapalin do vodního zdroje Černá Voda. Stavební úřad si měl dále vyžádat závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť pozemek ke skladování kulatiny a výrobků sousedí s lesními pozemky a činnost pily se dotýká zájmů chráněných uvedeným zákonem (šíření dřevokazných hub, plísní a škůdců, úniky provozních kapalin atd.). Žalobkyně rovněž namítala, že si stavební úřad neopatřil posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb., o

posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyni chybělo také závazné stanovisko podle § 31 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů.

16. Žalobkyně namítala, že stavební úřad nevzal v úvahu řadu podkladů, které předložila, neprovedl prakticky žádné důkazy, které navrhla, a některé zcela opomenul. Nesouhlasila ani s tím, jak žalovaný reagoval na příslušné odvolací námitky. Upozornila na důkazy k obtěžování hlukem navržené dne 3. 12. 2015, navržené svědecké výpovědi, audiovizuální záznamy, vyšetřovací pokus a čestná prohlášení. Zdůraznila, že nebyly provedeny ani důkazy expertízami doc. K., doc. K., dr. H. a dr. V. Opomenuty podle žalobkyně zůstaly důkazy v podobě akustického posudku Studia D a jeho dodatku, fotografie a videozáznamy dokumentující provoz pilařského závodu a mnoho dalších. Konstatovala, že k tvrzením a důkazním návrhům stavebníka přistoupili stavební úřad a žalovaný nekriticky. Poznamenala, že prohlídky stavby dne 10. 9. 2013 a 9. 2. 2018 byly provedeny ledabyle a po aktualizaci požárně bezpečnostního řešení dne 3. 1. 2023 se již žádná prohlídka stavby nekonala. V důsledku toho stavební úřad nezjistil, že skutečná stavba neodpovídá požárně bezpečnostnímu řešení předloženému stavebníkem. Žalobkyně postrádala také certifikáty požární bezpečnosti a stanoviska vlastníků dopravní a technické infrastruktury.
17. Podle žalobkyně není záměr v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování a s obecnými požadavky na výstavbu. Připomněla, že Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje stanovují pro oblast Krušných hor, kam spadá i katastr městysu Kovářská, jako úkoly rozvoj rekreace a cestovního ruchu, ochranu přírodní, krajinářské, urbanistické a architektonické hodnoty oblasti, stanovovat a dodržovat limity rozvoje pro všechny činnosti, které by mohly přesahovat meze únosnosti území. Žalobkyně uvedla, že charakter území a jeho urbanistické hodnoty nemusí narušovat pouze vzhled stavby, ale také způsob jejího užívání. Hlučný výrobní závod představuje podle žalobkyně v klidné rekreační a turistické oblasti cizorodý prvek. Zdůraznila, že nebyly reflektovány požadavky architektonické (vyjádření doc. K.), dřevozpracovatelské (doc. K.), ekologické (dr. H.), hygienické a psychologické. Upozornila na nutnost předcházet škodám (snížení ceny nemovitostí) a zachovávat kvalitu prostředí včetně pohody bydlení.
18. Žalobkyně byla přesvědčena, že povolená změna v užívání vede k jejímu obtěžování nad přípustnou míru, resp. nad míru přiměřenou poměrům. Popsala, že své nemovitosti používá společně se svými rodinnými příslušníky k celoroční rekreaci včetně dlouhodobých pobytů a do budoucna ji plánuje užívat k bydlení. Z nemovitostí žalobkyně je přímo vidět na výrobní halu a manipulační plochu, tudíž šíření hluku nebrání žádná překážka. Podle žalobkyně byl stavební úřad povinen zjistit charakter a intenzitu imisí hluku a při posuzování míry přiměřené poměrům zohlednit, že se jedná o rekreační a turistickou oblast a klidovou zónu, a vzít v potaz členění terénu (údolní reliéf), charakter dosavadní výroby (tiché spřádací stroje BENARu), provozní dobu pily a porušování veřejnoprávních předpisů stavebníkem. Namítala, že těmito skutečnostmi se stavební úřad řádně nezabýval a žalovaný se k příslušným námitkám nevyjádřil. Nesouhlasila s názorem stavebního úřadu, že na stavby pro rodinnou rekreaci se nevztahují zákonné limity hluku; ani na tuto námitku žalovaný nereagoval. Žalobkyně odmítla závěry dovozené z měření hluku provedeného u domu č. p. XF; toto měření označila za zmanipulované, neboť měřicí zařízení bylo umístěno tak, aby se mezi ním a zdroji hluku nacházela trafostanice. Dále namítala, že nebylo provedeno hlukové modelování u domu č. p. XD (v jejím vlastnictví).

19. Podle žalobkyně neobsahuje rozhodnutí stavebního úřadu podmínky, kterými by byla zajištěna ochrana veřejných zájmů a práv žalobkyně. Zdůraznila, že nepostačují omezení uvedená v projektové dokumentaci, neboť jejich porušování není postižitelné. Žalobkyně v rozhodnutí stavebního úřadu postrádala podmínky vycházející z předpokladů, na nichž bylo postaveno posouzení vlivů nového užívání stavby na veřejné zdraví. Žalobkyně souhlasila se stavebním úřadem, že nemůže měnit obsah žádosti. Upozornila však na to, že stavební úřad může vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti (doplnění popisu a odůvodnění záměru, předložení dalších podkladů). Podle žalobkyně mohlo být jednou z podmínek nového užívání stavby i vybudování protihlukové stěny. Zcela odmítla argument žalovaného, že proti případnému budoucímu překračování limitů se lze bránit následně. Tento argument směřující proti požadavkům žalobkyně na stanovení podmínek totiž popírá preventivní funkci povolovacího řízení. Žalobkyně dále uvedla konkrétní podmínky, které by měly být součástí rozhodnutí stavebního úřadu.
20. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve svém vyjádření trval na obsahu napadeného rozhodnutí ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 7. 2023. V řízení nebylo podle žalovaného zjištěno, že by změna v užívání stavby, umístěné ve stávajícím výrobním areálu, v ploše „výrobní a zemědělské“ podle urbanistické studie městysu Kovářská, byla způsobila zasáhnout do právní sféry žalobkyně, která své nemovitosti užívá k rodinné rekreaci, setkáním, oslavám a přijímání návštěv. Žalovaný vyloučil, že by žalobkyně mohla být na těchto právech dotčena, neboť závěry učiněné v daném správním řízení byly dosaženy v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, mimo jiné na úseku ochrany veřejného zdraví či přírody a krajiny. Žalovaný uzavřel, že námitky žalobkyně, k nimž se přezkoumatelně vyjádřil, nebyly způsobitelné uvedenými závěry zvrátit. Navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Stavebník se k žalobě nevyjádřil, předložil pouze vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby a k návrhu na předběžné opatření. V těchto vyjádřeních poukázal na podporu provozu pily ze strany obce i občanů trvale žijících v jejím sousedství. Podotkl, že pila zpracovává dřevo z lesů v okolí městysu Kovářská. Krátká odvozní vzdálenost a okamžité zpracování kůrovcového dřeva je podle stavebníka přínosem pro životní prostředí a pro zachování zdravých porostů Krušných hor. Stavebník popsal, že provoz pily, který spustili manželé B. (dlouholetí obyvatelé městysu Kovářská) jako majitelé a jednatele stavebníka, se rychle začlenil do struktury městysu a jeho komunity a mimo jiné živil pět rodin z Kovářské. To však netrvalo dlouho. V roce 2013 začal zástupce žalobkyně aktivně využívat rekreační nemovitost své matky (žalobkyně) a pila se stala objektem jeho zájmu. Stavebník proto na doporučení Městského úřadu Vejprty požádal o dodatečnou změnu užívání stavby bez stavebních úprav, aby měl „od chataře W. pokoj“. Poznamenal, že ten „nešťastný stroj (který leckde funguje i v garáži)“ legalizují již deset let. Stavebník tak dlouhodobým působením zástupce žalobkyně utrpěl velké a nevratné škody.

Posouzení věci soudem

23. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud předesílá, že některé argumenty žalobkyně jsou z hlediska nyní řešené věci bezpředmětné. Jedná se zejména o námitku, že Městský úřad Vejprty nebyl v dané věci nestranný. Zmíněný úřad totiž řízení nedokončil a převzal je stavební úřad, jehož nestrannost žalobkyně nezpochybnila.
24. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v nedostacích odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména v nevypořádání jejích odvolacích námitek.
25. V této souvislosti soud předně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu po odvolacím orgánu zároveň nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Soud současně připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
26. Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí ve srovnání s rozsahem jednotlivých podání žalobkyně poměrně stručné, většinou odvolacích námitek se žalovaný zabýval dostatečně. Samotný fakt, že napadené rozhodnutí či rozsah jeho odůvodnění neodpovídají představám žalobkyně, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje. Ve vztahu k dále uvedeným odvolacím námitkám však žalovaný shora citovaným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí nedostál.
27. Soud souhlasí se žalobkyní, že žalovaný dostatečně nevypořádal její odvolací námitku zpochybňující atrakci věci krajským úřadem. Žalovaný má sice pravdu v tom, že podle § 80 odst. 3 správního řádu může nadřízený správní orgán učinit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně však v odvolání namítala, že krajský úřad měl před atrakcí upřednostnit jiné řešení – prodloužit lhůtu pro rozhodnutí, nebo věc přikázat jinému stavebnímu úřadu v okolí. Na tuto námitku žalovaný nereagoval. Stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, z čeho dovodil, že byly splněny zákonné předpoklady pro atrakci, tj. že Městský úřad Klášterec nad Ohří nedodrží lhůtu pro rozhodnutí, a zda bylo možné očekávat, že krajský úřad věc rozhodne rychleji. I tyto argumenty žalobkyně tak zůstaly opomenuty. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
28. Další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spatřuje soud v tom, že žalovaný nevysvětlil, proč nepovažoval za potřebné opatřit si vyjádření Policie České republiky k otázce bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný tak nevypořádal

příslušnou odvolací námitku, ve které žalobkyně na potřebnost takového vyjádření poukazovala.

29. Soud přisvědčil žalobkyni také v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodpověděl na její odvolací námitku, že stavební úřad nesprávně dovodil, že podmínky šíření hluku k budovám č. p. XF a č. p. XD jsou stejné. Žalovaný pouze na straně 30 napadeného rozhodnutí příslušnou část odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu citoval, to však nelze považovat za vypořádání námitky. Žalobkyně totiž mimo jiné poukazovala na to, že mezi zdrojem hluku a budovou č. p. XF se nachází vzrostlý košatý strom, který byl v době měření plně olistěný, tudíž naměřené hodnoty ovlivnil. Byla proto přesvědčena, že hluk u její nemovitosti č. p. XD by byl vyšší. Tuto konkrétní argumentaci však žalovaný zcela opomněl vypořádat.
30. Stejně tak žalovaný neodpověděl na odvolací námitku, že obtěžování hlukem není podmíněno statusem domu a že hluk nebyl měřen na pozemku žalobkyně, na který se hygienické limity vztahují. Žalovaný opět pouze na straně 30 napadeného rozhodnutí citoval příslušnou část odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, že dům č. p. XD je stavbou pro rodinnou rekreaci, na kterou se nevztahují zákonné limity hluku. To ovšem rozhodně není dostatečnou reakcí na příslušné odvolací námitky, kterými žalobkyně dané tvrzení stavebního úřadu zpochybnila.
31. Za nedostatečné považuje soud také vypořádání odvolacích námitek upozorňujících na konkrétní nedostatky popisu záměru. Sám žalovaný některé z těchto nedostatků ve svém rozhodnutí zmínil (srov. strany 15 a 16), reagoval však na ně pouze obecným konstatováním, že stavebníková žádost ze dne 25. 7. 2013 byla dostatečná. Tento závěr odůvodnil pouze tím, že stavební úřad na základě stavebníkovi žádosti uvedl ve svém rozhodnutí všechny skutečnosti podstatné pro posouzení souladu záměru s § 126 odst. 3 a § 127 odst. 4 stavebního zákona a dostatečně vypořádal námitky vnesené do řízení. Takovéto odůvodnění však shora citovaným požadavkům judikatury neodpovídá. Žalobkyně totiž v odvolání uplatnila konkrétní a odůvodněné námitky, které žalovaný řádně nevypořádal.
32. Jedná se přitom o celou řadu skutečností, které mohou mít význam pro posouzení souladu záměru s požadavky ochrany přírody a krajiny, požární bezpečnosti, ochrany zdraví apod. Konkrétně žalobkyně poukazovala na to, že v popisu záměru chybí mimo jiné následující údaje:
 - zda bude jako surovina používáno dřevo zdravé nebo i napadené,
 - jak bude nakládáno s kůrou a s pilinami,
 - jaká technologie bude používána při skládání dřeva,
 - zda je infrastruktura, na kterou je stavba napojena, technicky způsobilá a zda nevyžaduje nějaké změny, tj. jaké jsou přepravní nároky pilařského závodu (typy a hmotnosti vozidel),
 - jak bude řešeno zablokování komunikace při vykládce surovin a nakládce výrobků,
 - jaká bude maximální spotřeba vody a elektřiny,
 - jakým způsobem bude prováděna hrubá příprava surového materiálu ve venkovním prostoru,

- jaká bude četnost, doba a místo používání vysokozdvížného vozíku a jaké budou účinky spojené s jejich výstražnou signalizací,
 - jak bude prováděno příčné dělení řeziva,
 - jaká bude instalována vzduchotechnika,
 - jaká bude podoba vrat pilnice,
 - zda nedojde k narušení ochranného pásma trafostanice a přístupu k ní,
 - jaké budou důsledky změny užívání na ochranu vodního zdroje před možnými úniky provozních kapalin a na ochranu hnízdění chráněných druhů ptáků.
33. Na žalobkyní uváděné nedostatky popisu záměru žalovaný nijak konkrétně neodpověděl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nelze zjistit, proč popis záměru žalobkyní uváděné skutečnosti podle žalovaného obsahovat nemusí, případně zda je podle žalovaného obsahuje. Také z tohoto důvodu shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
34. Zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí představuje důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a brání soudu v tom, aby se věcně zabýval námitkami, na které žalovaný řádně nereagoval.
35. Aniž by soud hodnotil, jaké konkrétní údaje měly být v popisu záměru uvedeny, zdůrazňuje, že tento popis je naprosto klíčový pro posouzení záměru dotčenými orgány i pro vlastní rozhodování stavebního úřadu.
36. Na tomto místě soud poznamenává, že při posuzování důvodnosti dalších žalobních bodů vycházel z § 126 a z § 127 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017. Správní řízení bylo zahájeno žádostí stavebníka ze dne 25. 7. 2013. Čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, stanoví, že *správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů*. V nyní řešené věci se proto užije stavební zákon ve znění před zmíněnou novelou, tj. do 31. 12. 2017.
37. Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona platilo, že *změnu v užívání stavby, která není podmíněna změnou dokončené stavby, oznamuje stavebnímu úřadu osoba, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, nelze-li vlastnické právo ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, dokumentace s vyznačením stávajícího a nového způsobu užívání jednotlivých místností a prostorů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, na kterou je stavba napojena, pokud to změna v užívání stavby vyžaduje, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy*.
38. Z odstavce 4 téhož ustanovení vyplývalo, že *dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, rozhodne usnesením, že oznámenou změnu v užívání projedná v řízení; toto usnesení se oznamuje pouze oznamovateli a nelze se proti němu odvolat. Podané oznámení se považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby; řízení je zahájeno dnem podání oznámení. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet od právní moci usnesení. Pokud je to pro posouzení změny v užívání stavby nezbytné, vyzve stavební úřad oznamovatele k doplnění dalších podkladů*. Bude-

li oprávněnou osobou podána žádost o povolení, je zahájeno řízení a usnesení se nevydává. Povolení ke změně v užívání stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro nový účel užívání stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení.

39. Podle odstavce 6 daného ustanovení platilo, že *obsahové náležitosti oznámení a jeho příloh, souhlasu, rozhodnutí o změně v užívání stavby a jejich příloh stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcím předpisem byla vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Náležitosti oznámení byly upraveny v příloze 14 této vyhlášky nazvané Oznámení změny v užívání stavby. Oznámení muselo obsahovat: Navrhovaný účel užívání (popis navrhované změny v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření nebo změny v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí).*
40. Stavebník ve svém oznámení ze dne 25. 7. 2013 uvedl pouze toto: *Výrobní hala bude sloužit pro hrubé zpracování dřeva. Hlavní budova bude sloužit jako kanceláře a sociální zázemí pro zaměstnance. Změna je prováděna z důvodu nového využití pro zpracování dřeva.*
41. Citovaný text považuje soud za zcela nedostatečný k tomu, aby bylo možné posoudit případné účinky změny v užívání stavby na jednotlivé chráněné zájmy, tj. na životní prostředí, veřejné zdraví, bezpečnost apod. Za dané situace bylo povinností stavebního úřadu vyzvat stavebníka k doplnění jeho podání tak, aby bylo možné jeho záměr řádně posoudit. To ostatně stavební úřad také učinil (srov. výzvu ze dne 6. 3. 2018), nicméně žalovaný následně požadavek stavebního úřadu označil za nesprávný. Stavebník sice na zmíněnou výzvu reagoval, popis záměru však nedoplnil.
42. Soud zdůrazňuje, že pouze dostatečně podrobný popis záměru změny v užívání stavby umožňuje řádné posouzení takového záměru, a to včetně zodpovědného zhodnocení, zda může mít změna užívání stavby vliv na životní prostředí nebo nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, tedy zda v souladu s § 81 stavebního zákona vyžaduje rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území.
43. Například žalobkyní přednesené otázky, zda bude používáno dřevo zdravé nebo i napadené a jak bude nakládáno s kůrou a pilinami, považuje soud za klíčové z hlediska vlivu na životní prostředí a okolní lesy, neboť sám stavebník ve svých vyjádřeních v soudním řízení poukazoval na to, že zpracovává dřevo kůrovcové. Stejně tak konkrétní popis používaných strojů a dalšího vybavení je nezbytný k posouzení vlivů možných úniků provozních kapalin na životní prostředí a okolní vodní zdroje. Od řádného popisu záměru se tedy odvíjí také určení jednotlivých dotčených orgánů, které měly ve věci uplatnit svá vyjádření či závazná stanoviska.
44. Lze shrnout, že nedostatky, na které žalobkyně dlouhodobě upozorňovala, způsobují, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Žalovaný, stavební úřad ani dotčené orgány totiž neměli dostatek informací o záměru, aby mohli řádně posoudit jeho případné vlivy (účinky). Soud proto shledal, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, tak bylo zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
45. Poté se soud zabýval námitkou, že měla být projednána změna dokončené stavby.

46. Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona platilo, že *stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.*
47. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývalo, že *změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Ustanovení § 81 není dotčeno.*
48. Podle odstavce 4 daného ustanovení platilo, že *pokud je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která vyžaduje ohlášení nebo stavební povolení, stavební úřad projedná změnu dokončené stavby. Podle charakteru změny dokončené stavby se postupuje podle § 78 až 96a a § 104 až 117. V ohlášení nebo v žádosti o stavební povolení nebo v oznámení podle § 117 se současně uvede navrhovaná změna v užívání. Po dokončení změny stavby se podle okolností postupuje podle § 120 nebo 122; v oznámení užívání nebo v žádosti o kolaudační souhlas se současně uvede nový účel užívání.*
49. Změnou dokončené stavby se podle § 2 odst. 5 stavebního zákona rozumí
- a) *nástavba, kterou se stavba zvyšuje,*
 - b) *přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou,*
 - c) *stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.*
50. Žalobkyně již ve správním řízení (i v žalobě) poukazovala na to, že uvedení skutečného stavu budovy do souladu s projektovou dokumentací vyžadovalo a vyžaduje řadu stavebních úprav, které nespadají do režimu § 103 odst. 1 stavebního zákona.
51. Podle § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona platilo, že *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou.*
52. Soud souhlasí se žalobkyní, že projektová dokumentace, kterou stavebník ve správním řízení předložil, zahrnuje stavební úpravy, jež vyžadují ohlášení nebo stavební povolení. Výměna oken za nečleněná, zazdění okenních otvorů v jihozápadní obvodové zdi, zazdění nedokumentovaných otvorů v severovýchodní zdi a průčelí, výměna několikerych vrat, sejmutí stříšky a zazdění kruhových otvorů v průčelí zcela nepochybně mění vzhled stavby. Z citovaného § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona *a contrario* vyplývá, že tyto stavební úpravy vyžadují ohlášení nebo stavební povolení. Nastala tedy situace předvídaná v § 126 odst. 4 stavebního zákona a stavební úřad byl povinen projednat změnu dokončené stavby. Opačný závěr stavebního úřadu a žalovaného, že nebylo třeba projednat změnu dokončené stavby, je tudíž v rozporu s obsahem správního spisu. To představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
53. Argumentaci žalovaného, že stavebníkova žádost neobsahovala žádné stavební úpravy, které by vyžadovaly souhlas, stavební povolení či jiné povolení stavebního úřadu, soud

neprisvědčil. Řízení o žádosti o povolení změny v užívání stavby je sice řízením návrhovým, nicméně stavební úřad v něm neposuzuje pouze žádost jako takovou, jak se mylně domnívá žalovaný. Stavební úřad je povinen kromě samotné žádosti posoudit i k ní přiložené podklady a mimo jiné ověřit vzájemný soulad žádosti a těchto podkladů. V případě nesouladu může stavební úřad podle § 127 odst. 4 stavebního zákona vyzvat stavebníka k doplnění podkladů. Skutečnost, že jde o řízení návrhové, navíc nezabavuje správní orgány povinnosti zjistit skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že stavebníkova žádost nezahrnuje žádné stavební úpravy, které by vyžadovaly ohlášení či stavební povolení, měly stavebníka vyzvat k tomu, aby předložil projektovou dokumentaci, která rovněž nebude takové stavební úpravy obsahovat, nebo naopak, aby svou žádost patřičně doplnil. To ovšem správní orgány neučinily. Žalovaným potvrzený závěr stavebního úřadu, že se jedná o žádost o změnu v užívání stavby bez stavebních úprav, které by vyžadovaly souhlas, stavební povolení či jiné opatření stavebního úřadu, neboť posoudil povahu v žádosti uvedené stavební úpravy, tak je přinejmenším předčasné a zároveň v rozporu s projektovou dokumentací, tedy s obsahem správního spisu.

54. Další pochybení správních orgánů spatřuje soud v tom, jak pracovaly s jednotlivými důkazními návrhy žalobkyně. Samotná skutečnost, že jednotlivé žalobkyní předložené expertízy (odborná vyjádření doc. K., doc. K., dr. H. a dr. V.) jsou obecnějšího rázu, neznamená, že jsou pro věc bezpředmětné. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně svými důkazními návrhy zpochybňovala jak skutková zjištění správních orgánů, tak i jejich východiska. Ke zpochybnění východisek, na nichž byla založena vyjádření a závazná stanoviska dotčených orgánů, mohou pochopitelně sloužit i obecnější odborné expertízy. Bylo proto povinností správních orgánů se uvedenými důkazními návrhy žalobkyně zabývat a obsah odborných expertíz porovnat s dalšími podklady pro rozhodnutí, které žalobkyně zpochybňovala. Totéž platí pro akustický posudek Studia D a jeho dodatek, jimiž chtěla žalobkyně prokázat chybná východiska a postupy týkající se měření hluku. Také tyto důkazy měly správní orgány provést. Pokud tak neučinily, porušily tím § 52 správního řádu. Vzhledem k tomu, že tato vada mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, jedná se o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
55. Vycházeje z těchto úvah soud podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a podle odstavce 4 téhož ustanovení vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. Zjištěné vady řízení soudu umožnily rozhodnout ve věci bez jednání, ačkoli žalobkyně jednání požadovala.
56. Soud současně v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rovněž rozhodnutí stavebního úřadu o změně užívání stavby. Soud totiž s ohledem na zásadu dvojinstančnosti správního řízení a na skutečnost, že odstraňování shora uvedených vad vrací správní řízení na jeho úplný začátek, považoval za vhodné, aby se věcí zabýval správní orgán prvního stupně.
57. V dalším řízení bude nejprve třeba vyjasnit a náležitě odůvodnit, zda byly splněny předpoklady pro postup podle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu a který orgán je příslušný k vedení řízení o žádosti stavebníka ze dne 25. 7. 2013. Dále bude třeba vyzvat stavebníka k doplnění popisu záměru změny v užívání stavby a případně mu umožnit provedení úprav projektové dokumentace stavby tak, aby odpovídala popisu záměru. Na základě doplněného popisu záměru a případně upravené projektové dokumentace bude třeba vyhodnotit, zda je třeba projednat změnu dokončené stavby (§ 126 odst. 4 stavebního zákona) a zda je třeba vést řízení podle § 81 stavebního zákona. K doplněným podkladům se poté budou muset znovu a v úplnosti vyjádřit jednotlivé dotčené orgány. S ohledem na podrobnější popis

záměru z hlediska jednotlivých zařízení a postupů bude nutné provést rovněž nová měření hluku. Ke všem takto získaným podkladům se rovněž bude moci vyjádřit žalobkyně a navrhnout či předložit důkazy. S vyjádřením žalobkyně se poté správní orgány přezkoumatelně vypořádají a budou se zabývat rovněž všemi jejími důkazními návrhy. Tímto právním názorem jsou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány.

58. Za dané procesní situace se soud nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť to považoval za předčasné. Výsledek dalšího řízení se totiž bude odvíjet od toho, zda a jak stavebník doplní popis záměru změny v užívání stavby, případně zda a jak upraví projektovou dokumentaci stavby. Žalobkyní zpochybňovaná vyjádření a stanoviska dotčených orgánů, která byla vydána v dosavadním průběhu řízení, však již nebude možné použít, tudíž není třeba, aby se jimi soud zabýval. Stejně tak není namístě posuzovat, jaké podmínky měl stavební úřad ve svém rozhodnutí stanovit, neboť i podmínky rozhodnutí o změně užívání stavby se budou odvíjet od doplněného popisu záměru této změny a nových vyjádření a stanovisek dotčených orgánů.
59. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržené dokazování, neboť nesměřovalo k prokázání skutečností podstatných pro rozhodnutí o věci samé. Shora popsané nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí i nedostatky týkající se skutkových zjištění správních orgánů totiž soud zjistil z obsahu správního spisu, aniž by potřeboval provádět dokazování.
60. Směrem ke stavebníkovi soud pro úplnost dodává, že stavební právo má svá pravidla. Stavby lze užívat pouze k účelu, který vyplývá z příslušného aktu stavebního úřadu. Objekt, který stavebník užívá jako pilu, byl původně skladem. Bylo proto nutné požádat o změnu v užívání stavby, a to ještě před tím, než stavebník začal stavbu k novému účelu užívat. To ovšem stavebník, jak vyplývá z jeho vyjádření v tomto soudním řízení, neučinil, neboť nejprve začal provozovat pilu a až dodatečně zahájil příslušné řízení o změně v užívání stavby. Počátek problému tedy není v aktivitě žalobkyně a jejího zástupce, nýbrž v tom, že stavebník začal provozovat pilu, aniž dodržel postup podle stavebního zákona. Požadavku stavebníka na změnu v užívání stavby může být vyhověno, ovšem musí se tak stát při splnění všech zákonných podmínek a v souladu se závěry závazných stanovisek a požadavky vyjádření dotčených orgánů.
61. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni v obvyklé lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.*
62. Zástupce žalobkyně učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] před 1. 1. 2025. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 náleží odměna 2x 3 100

Kč, tj. 6 200 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 600 Kč (dva režijní paušály po 300 Kč).

63. Soud naopak nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě a s návrhem na předběžné opatření, neboť tyto náklady nebyly účelně vynaloženy. Žalobkyně totiž s těmito návrhy neuspěla proto, že ve vztahu k hrozící újmě neunesla břemeno tvrzení (natožpak břemeno důkazní). Stejně tak nepřiznal soud žalobkyni náhradu nákladů spojených s doplněním žaloby ze dne 29. 8. 2023, ve kterém žalobkyně pouze oznámila vydání opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2023 a dále uvedla skutečnosti, jež mohly být součástí žaloby jako takové.
64. Stavebník nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v tomto soudním řízení soud stavebníkovi žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.